

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

02 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Nicolae Gordilă,

judecătorii – Constantin Alerguș, Elena Covalenco, Ion Guzun, Iurie Diaconu,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de inculpatul Timofte Anatolie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Timofte Anatolie Trofim,

născută la 20 august 1973, originar și domiciliat pînă la reținere în mun. Chișinău, com. Bubuieci, s. Bîc, str. Grădinarilor 17.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 02 octombrie 2013 - pînă la 08 mai 2015 (instanța de fond);*
- 2. de la 08 iunie 2015 - pînă la 11 decembrie 2015 (instanța de apel);*
- 3. de la 14 martie 2016 – pînă la 02 august 2016 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 08 mai 2015, Timofte Anatolie a fost achitat de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute la art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii incriminate.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Timofte Anatolie a fost învinuit de faptul că la 24 iunie 2013, aproximativ la ora 22⁰⁰, aflîndu-se la domiciliul său din mun. Chișinău, com. Bubuieci, s. Bîc, str. Grădinarilor 17, fiind în relații ostile cu sora sa, Cebotari Tatiana, cu care locuiește împreună, i-a aplicat acesteia multiple lovituri cu mâinele peste diferite regiuni ale corpului, cauzîndu-i conform raportului de expertiză-medico legală nr. 1211 din 07.08.2013, traumă cranio-cerebrală închisă: echimoze și excoriații pe față, hemoragii în țesuturile moi pericraniene în regiunea temporală și parietală stînga, hematom sudoral la nivelul emisferei

drepte cu trecerea la baza craniului, hemoragii subarhoidiene pe fața convexă a emisferei cerebrale drepte, care are legătură directă cu survenirea decesului și se califică ca vătămare corporală gravă.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de condamnare a lui Timofte A. în baza art. 201¹ alin. (3) lit.c) Cod penal la 8 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În susținerea cerințelor a invocat că instanței de judecată i-au fost prezentate suficiente probe care demonstrează vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, contrar faptului că Timofte A., atât în cadrul urmăririi penale, cât și instanței de judecată nu și-a recunoscut vinovăția, declarând că el nu a comis fapta imputată. Totodată, instanța de judecată nu a dat aprecierea corespunzătoare declarațiilor succesoriului părții vătămate care, atât la faza de urmărire penală, cât și în ședința de judecată a declarat că la întrebările lui ce s-a întâmplat cu Cebotari T. i s-a comunicat că a fost lovită de către Timofte A. Mai mult ca atât, în motivarea hotărârii instanța a menționat că partea acuzării nu a probat cine și în ce circumstanțe au fost cauzate leziunile corporale victimei, constatând că inculpatul nu avea nici un motiv să o facă și nici o probă nu demonstrează acest fapt. La fel, nu s-a ținut cont nici de concluzia raportului de expertiză, precum și declarațiile medicului legist, potrivit cărora producerea leziunilor corporale constatate pe cadavrul victimei în urma căderii este exclusă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2015, a fost admis apelul declarat de procuror, casată sentința contestată și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

- Timofte Anatolie a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (3) lit.c) Cod penal la 7 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

5. Instanța de apel în decizia adoptată a constatat fapta și circumstanțele comiterii infracțiunii de violență în familie, concluzionând că, instanța de fond nu a apreciat obiectiv și multilateral probele prezentate, adoptând o hotărâre greșită.

Astfel, instanța de apel a conchis că vinovăția inculpatului a fost dovedită prin declarațiile succesoriului părții vătămate Cebotari N., a martorului Cebotari A., procesul-verbal de audiere a martorului Cebotari V.

din 09.07.2013, raportul de expertiză medico-legală nr. 1211 din 07.08.2013, fiind constatat cu certitudine că Timofte A. i-a aplicat părții vătămate Cebotari T. multiple lovituri cu mâinele peste diferite regiuni ale corpului, fiind calificate ca vătămare corporală gravă, care au legătură cauzală directă cu survenirea decesului.

Versiunea inculpatului precum că nu a săvârșit infracțiunea a fost apreciată ca declarativă fiind depusă cu scopul de a evita răspunderea penală, mai mult că inculpatul a recunoscut, că a lovit-o pe Cebotari T. cu palmele peste față.

Timofte A. întrunește condițiile prevăzute la art. 21 alin.(1) și 22 Cod penal, totodată avînd și calitatea specială în raport cu victima, care îi este soră, fiind membru a familiei.

Obiectul infracțiunii are un caracter complex, obiectul juridic principal îl constituie relațiile sociale cu privire la familie, obiectul juridic secundar constituie relațiile sociale cu privire la viața membrului de familie, iar obiectul material fiind corpul acestei persoane.

Latura obiectivă a infracțiunii este compusă din:

- acțiunile manifestate fizic, loviturile cu mâinele aplicate de inculpat victimei peste diferite regiuni ale corpului;
- urmările prejudiciabile, care se exprimă în vătămarea gravă a integrității corporale și deces;
- legătura de cauzalitate dintre acțiunile inculpatului și urmările prejudiciabile.

Latura subiectivă este caracterizată prin intenție față de urmările prejudiciabile primare, acțiunea intenționată, manifestată fizic, comisă de inculpat, care a provocat suferință fizică victimei și prin imprudență față de urmările prejudiciabile secundare – decesul victimei.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar inculpatul Timofte A., care făcă a invoca vre-un temei de drept prevăzut la art. 427 Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu menținerea sentinței.

A invocat că atît pe parcursul urmăririi penale, cît și judecării cauzei el nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii imputate, indicînd că la momentul cînd sora sa Tatiana se afla pe pat și i s-a făcut rău, el, ușurel i-a aplicat două palme peste față cu scopul ca aceasta să-și revină, dar nicidecum

pentru a aplica violență față de ea. Cele descrise au fost confirmate și de martorii prezenți la locul faptei, precum nimeni din ei nu i-au reproșat nimic, din motiv că toți au înțeles acțiunile sale care au fost comise cu scopul de a o aduce la cunoștință.

Totodată, a menționat că subiectul infracțiunii prevăzute la art. 201¹ alin.(3) Cod penal are o calitate specială în raport cu victima infracțiunii: este membru al familiei victimei.

Însă, acuzatorul de stat nu a prezentat instanței nici o probă care ar confirma faptul că el a comis infracțiunea imputată.

Astfel, el nu poate fi considerat membru de familie, deoarece locuiește cu concubina sa Vrabie Elena și nu formează o familie cu sora sa, iar în ziua respectivă el cu concubina sa a vizitat-o pe mama, Timofte E. Acolo au stat la masă mai multe rude, consumând băuturi alcoolice, iar spre seară victima a început să se simtă rău, dînd ochii peste cap, făcînd spumă la gură. Pentru a o aduce la cunoștință, el i-a aplicat două palme peste față și a spălat-o cu apă sfințită. După care partea vătămată a rămas să doarmă pe patul de afară și a doua zi a fost găsită jos în coridor, udă, într-o stare confuză, fiind culcată pe podea.

Toate probele examinate de către instanțele judecătorești nu demonstrează învinuirea adusă și anume că se afla în relații ostile cu Cebotari T., dimpotrivă toți martorii au declarat că se afla în relații foarte bune cu sora sa, precum și că locuia împreună cu sora, aceștia au relatat că Timofte A. locuiește de doi ani la concubina sa Balbecov E. pe adresa mun. Chișinău, str. Grebencea 5.

Prin urmare, relațiile dintre inculpat și victimă nu erau nicidecum ostile și nu avea nici un motiv de ură sau răzbunare față de ea, permanent o ajuta pe sora sa, neavînd nici un conflict cu aceasta, se împăcau foarte bine, astfel lipsind în cauză latura subiectivă și obiectivă a infracțiunii de violență în familie.

La fel, nu a fost demonstrat în nici un mod că anume inculpatul i-a aplicat lui Cebotari T. loviturile care i-au cauzat vătămarea corporală gravă și ulterior au dus la decesul acesteia.

Vinovăția inculpatului nu a fost confirmată prin probe pertinente și concludente, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, dubiile în probarea învinuirii urmînd a fi interpretate în favoarea

inculpatului, iar fapta imputată nu întrunește elementele infracțiunii incriminate.

Recurentul a făcut trimitere la cauza *Mischie vs România* din 16.09.2014, constatînd că este inadmisibilă condamnarea în apel, după achitare, fără a fi administrate probe noi care să răstoarne probatoriul de la fond. N. Mischie a invocat încălcarea art. 6 § 1 CEDO dreptul la un proces echitabil. Curtea a acordat reclamantului suma de 3000 euro ca daună morală pe motiv că Înalta Curte de Casație și Justiție nu i-a asigurat fostului președinte al Consiliului Județean Gorj un proces echitabil.

7. Procurorul, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către inculpat, solicitînd inadmisibilitatea acestuia, argumentînd, că recurentul nu a indicat în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauză și care este eroarea de drept comisă de instanță, solicitînd doar reaprecierea probelor, însă la examinarea cauzei în instanța de apel, aceasta a ținut cont de prevederile art. 93-101, 26-27 CPP și în baza probelor acumulate just s-a reținut starea de fapt și de drept, încadrînd corect acțiunile inculpatului.

8. Judecînd recursul ordinar declarat în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Conform art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a i se agrava situația.

Din conținutul recursului declarat de inculpatul Timofte Anatolie se întrevește că, recurentul nefăcînd trimitere la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, contestă hotărîrea instanței de apel sub aspectul temeiului prevăzut de pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală - că fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

Instanța de recurs, menționează că temeiul invocat de recurent - „*nu sunt întrunite elementele infracțiunii*” este prezent atunci, cînd instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărîrea judecătorească s-a făcut referire la săvîrșirea infracțiunii, dar

nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective.

Colegiul constată că acest temei, la care se referă autorul recursului, nu este aplicabil din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Sub acest aspect, se enunță și prevederile pct.18 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție din 30.10.2009 „Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală”, potrivit căreia „... erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. În atare situație, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material”.

Însă, pentru o atare concluzie trebuie să se țină seama de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul constată că, instanța de apel a conchis că, fapta a fost săvârșită de inculpatul Timofte Anatolie și acțiunile lui au fost încadrate corect în baza art. 201¹ alin.(3) lit.c) Cod penal – *violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic, comisă de un membru al familie asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică și decesul victimei.*

Infracțiunea prevăzută la art.201¹ Cod penal este o infracțiune materială. Ea se consideră consumată din momentul producerii suferinței fizice, vătămări ușoare a integrității corporale sau a sănătății, suferinței psihice ori a prejudiciului material sau moral.

Obiectul material al infracțiunii de violență în familie îl reprezintă corpul persoanei (în acele cazuri când săvârșirea violenței în familie presupune influențarea directă infracțională asupra corpului victimei).

Colegiul precizează că, în raport cu circumstanțele agravante indicate la alin.(2) și (3) art. 201¹ Cod penal, făptuitorul manifestă intenție.

Dispoziția art. 17 Cod penal reproduce întocmai definiția intenției, ca

formă a vinovăției. Intenția în norma penală citată este caracteristică sub aspectul manifestării ei în două modalități: a) intenția directă care se manifestă în situația în care persoana își dă seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, prevede urmările prejudiciabile ale acesteia și dorește survenirea acestor urmări; b) intenția indirectă manifestată în situația în care persoana își dă seama de gradul prejudiciului faptei, prevede urmările ei prejudiciabile, nu dorește, însă admite în mod conștient survenirea acestor urmări.

Despre caracterul intenției făptuitorului, a fost directă sau indirectă, se constată analizând circumstanțele factice ale celor comise: obiectul vulnerabil folosit; zona corpului spre care au fost îndreptate și exercitate actele de violență; intensitatea actelor de violență; gravitatea leziunilor corporale; comportamentul ante- și postagresional al făptuitorului etc.

Motivele infracțiunii pot fi diverse: răzbunare, gelozie, invidie, ură, interes material, motive huliganice etc.

În speța data, Timofte A. i-a aplicat multiple lovituri surorii sale, Cebotari T., cu mâinile peste diferite regiuni ale corpului, cauzându-i vătămări corporale grave a integrității corporale, care are legătură cauzală directă cu survenirea decesului victimei.

Referitor la argumentele invocate de inculpat în recursul său, în ce privește că subiectul infracțiunii în cauză este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 16 ani, și anume subiectul infracțiunii prevăzute de art. 201¹ Cod penal are o calitate specială în raport cu victima infracțiunii – *este membru al familiei acestuia*, însă el, Timofte A. locuiește cu concubina Vrabie E., astfel nu formează o familie cu sora sa, iar la data comiterii infracțiunii, 24 iunie 2013, el cu Vrabie E. a vizitat-o pe mama sa, Timofte Elena, Colegiul ține să menționeze următoarele.

Art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal prevede răspunderea penală pentru violența în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică și decesul victimei.

Conform art. 133¹ Cod penal, prin membru de familie, se înțelege:

a) în condiția conlocuirii: persoanele aflate în relații de căsătorie, de concubinaj, persoanele divorțate, persoanele aflate în relații de tutelă și curatelă, rudete lor pe linie dreaptă sau colaterală, soții rudelor;

b) în condiția locuirii separate: persoanele aflate în relații de căsătorie, copiii lor, inclusiv cei adoptivi, cei născuți în afara căsătoriei, cei aflați sub curatelă.

Din art. 3 al Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, rezultă că subiecți ai violenței, sunt aceleași persoane indicate în norma art. 133¹ Cod penal.

Potrivit probelor administrate, instanța conchide că inculpatul și victima se află în relații de rudenie, inculpatul fiind fratele victimei. Deci, Cebotari T. fiind cea asupra căreia a fost îndreptat atentatul criminal în calitate de membru al familiei, iar inculpatul urmînd a fi subiectul violenței în familie. Faptul că inculpatul la momentul comiterii infracțiunii nu domicilia pe adresa unde a avut loc infracțiunea (mun. Chișinău, s. Bîc, str. Grădinarilor 17), iar victima Cebotari T., de facto locuia pe adresa dată, inculpatul păstrîndu-și viza de reședință la domiciliul acesteia, nu poate fi motiv de a nu îl recunoaște în calitate de membru al familiei, ultimul păstrînd acest statut. Mai mult ca atît, din materialele cauzei și declarațiile martorilor rezultă că inculpatul și victima locuiesc pe una și aceeași adresă.

Totodată, Colegiul reține, că potrivit legislației penale este supusă răspunderii penale numai persoana vinovată de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de legea penală. În conformitate cu aceste prevederi legale, răspunderea penală și obligațiunea de a suporta pedeapsa sau de a răspunde penal trebuie să se facă în strictă conformitate cu legea penală.

În opinia Colegiului lărgit, faptul că în speță sunt prezente leziuni corporale grave care au legătură directă cu decesul victimei, nu exclude răspunderea penală a lui Timofte A. și nu poate fi interpretat în favoarea inculpatului, or legea penală prevede răspunderea penală față de consecințele survenite, chiar și dacă inculpatul nu are calitatea specială. La fel, dispozițiile art. 201¹ Cod penal, prevăd ca subiect al infracțiunii respective și persoana fizică responsabilă care la momentul săvîrșirii infracțiunii a atins vîrsta de 16 ani, precum și acesta are o calitate specială în raport cu victima.

Astfel, din acest punct de vedere, corect instanța de apel a conchis că, inculpatul întrunește condițiile prevăzute la art. 21 alin.(1) și 22 Cod penal, totodată avînd și calitatea specială în raport cu victima, care-i este soră.

Din conținutul recursului rezultă că recurentul invocă dezacordul cu aprecierea probelor și a vinovăției lui în cele imputate.

După cum rezultă din decizia instanței de apel, ultima rejudecând cauza în fapt și în drept, a audiat inculpatul, succesorul părții vătămate Cebotari N., martorul Cebotari A. și a cercetat toate probele prezentate de părți și actele cauzei, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, cărora le-a dat o apreciere obiectivă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității probelor adunate în cauză, care în ansamblu lor au confirmat vinovăția lui Timofte A.

Argumentele recurentului, precum că instanța de apel a apreciat incorect și unilateral probele administrate în cauză nu au nici un suport legal.

Instanța de recurs consideră că argumentele inculpatului, precum că el nu a comis infracțiunea imputată este neîntemeiată, deoarece instanța de apel just a considerat că vinovăția lui Timofte A. în fapta comisă este dovedită prin cumulul de probe administrate de organul de urmărire penală și cercetate în cadrul ședinței de judecată, care cert denotă că el a acționat cu o intenție directă, fiind conștient de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale și posibilitatea survenirii urmărilor grave.

Cît privește temeiul invocat de inculpat privind încălcarea dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 CEDO și anume că instanța de apel la baza condamnării sale a pus aceleași probe, potrivit cărora instanța de fond l-a achitat, făcînd referire la cauza *Mischie vs România*, unde Curtea a statuat că este inadmisibilă condamnarea în apel, după achitare, fără a se administra probe noi care să răstoarne probatoriul de la fond, instanța reține următoarele.

Verificînd argumentele inculpatului, în raport cu actele cauzei, Colegiul conchide că acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de admitere a apelului declarat de procuror, cu casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărîri de condamnare a lui Timofte A. în baza art. 201¹ alin.(3) lit.c) Cod penal, a respectat prevederile legale, adoptînd o soluție corectă și întemeiată.

Colegiul a statuat asupra acestei concluzii reieșind din următoarele considerente.

În primul rînd, relevant este de menționat că la această etapă a procedurilor instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de

fapt, decît cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, or aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel. Deci, instanța de recurs va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea condamnării inculpatului de cele imputate prin rechizitoriu.

Totodată, în același context, se remarcă că în cadrul procesului penal aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cît și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența și utilitatea acestora, iar toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării.

Raportînd cele expuse mai sus la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, instanța constată că, instanța de apel corect a ajuns la concluzia despre vinovăția inculpatului de cele imputate prin rechizitoriu și just a apreciat probatoriu.

Prin urmare, față de cele nominalizate de inculpat, instanța verificînd materialele cauzei, constată că instanța de apel judecînd apelul a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, a supus unei cercetări suplimentare probele administrate, inclusiv a audiat inculpatul, succesorul părții vătămate, martorul Cebotari A., a verificat și actele cauzei procesul-verbal de audiere a martorului Cebotari V. depuse în cadrul urmăririi penale, care a fost dat citirii potrivit prevederilor art. 371 alin.(1) pct.2) CPP, deoarece martorul este decedat, precum și raportul de expertiză medico-legală nr. 1211 din 07.08.2013, adoptînd o soluție corectă de condamnare a lui Timofte A. în baza art.201¹ alin.(3) lit.c) Cod penal, respectînd prevederile art.414-417 Cod de procedură penală, principiul contradictorialității în procesul penal, precum și ținînd cont de dispozițiile art.6 din Convenție, dreptul la un proces echitabil, și anume că după o hotărîre de achitare instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărîre de condamnare, bazîndu-se exclusiv pe dosarul din prima instanță.

Colegiul penal constată, că motivele invocate de Timofte A. sunt declarative, deoarece în instanța de apel nu au fost încălcate prevederile art. 6 CEDO și anume, cauza penală în privința acestuia a fost judecată cu respectarea dreptului la un proces echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită prin lege, fiind adoptată o hotărîre legală și întemeiată.

Dezacordul autorului recursului cu aprecierea probelor de către instanța de apel, nu se încadrează în temeiurile de recurs, prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurentului, precum că el nu a comis infracțiunea pentru care a fost recunoscut vinovat, sunt neîntemeiate și contravin materialelor din dosar, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta nu echivalează cu achitarea acestuia, de vreme ce există probe pertinente și concludente, care, în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția lui Timofte A. în săvîrșirea infracțiunii imputate.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și s-o caseze, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, însă va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărîrea judecătorească devenită definitivă.

Reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul consideră că faptelor săvîrșite de către Timofte A. li s-a dat o apreciere și încadrare juridică corectă, iar măsura de pedeapsă acestuia i s-a stabilit cu respectarea prevederilor art. 61, 75 Cod penal, ținîndu-se seama de gradul prejudiciabil al faptelor comise, de persoana celui vinovat și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuează răspunderea, fiindu-i numită o pedeapsă în limitele sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, astfel temeiuri de a interveni în hotărîrea judecătorească în această parte la fel nu s-a stabilit.

În acest context, instanța conchide că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise la art. 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărîre legală și întemeiată, iar temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de inculpat nu există și, potrivit legii, se impune respingerea lui ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

9. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de inculpat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2015, în cauza penală în privința lui *Timofte Anatolie Trofim*, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 01 septembrie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecătorii

Constantin Alerguș

Elena Covalenco

Ion Guzun

Iurie Diaconu